

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul: parohii cl. I 20.000 Lei parohii cl. III 15.000 Lei
cl. II 18.000 Lei particulari . . 15.000 Lei

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

POCĂINȚĂ ȘI „POCĂINȚĂ“

Adevărurile fundamentale ale ortodoxiei nu sunt trasate de eri de alaltăeri. Fiind expresia autentică a înțelepciunii cea fără de margini a lui Dumnezeu, credința noastră se confundă cu creștinismul însuși și cu toată strădania misionară a Sf. Părinți din veacurile de aur.

Mântuitorul Hristos când a pus bazele Bisericii a înzeștriat-o cu toate învățăturile și cu toate practicele, chiar dacă momentan ucenicii săi n'au cunoscut în amănunt toate tezele sale. Biserica primară a fost grăuntele de muștar, din care s'a dezvoltat cu timpul așa de frumos arborele mănos al Bisericii de astăzi, cu toate ramurile stufoase ce-i constituiesc marea coroană. Nimic din ce avem aci nu lipsea Bisericii de atunci, după cum nimic din ceea ce mijea sub scoarța adevărului sfânt, n'a rămas nedesăvârșit astăzi, când Biserica creștină a ajuns să-și cristaliceze toate practicele sale.

Intre ele, fără îndoială, pocăința ocupa un loc de frunte. În mai multe rânduri Mântuitorul a spus ucenicilor săi: „Ori câte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer și ori câte veți deslega pe pământ, vor fi deslegate și în cer“ (Mat. 18, 18), pentruca în ziua Învierii să sublinieze din nou același lucru, spunând: „Luați Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele le vor fi iertate și cărora le veți ținea, vor fi ținute (Ioan 20, 22-23), și odată cu aceasta a pecetluit pentru totdeauna un adevăr de care posteritatea s'a ținut cu toată sfințenia. Imediat ce au început predica misionară Sf. Apostoli, credincioșii „veneau de se mărturiseau și vesteau faptele lor“ (Fapt. Ap. 19, 18).

Taina Mărturisirii așa cum a instituit-o Mântuitorul Hristos are aproape două mii de ani, și cum se practică de Biserică corespunde unei necesități omenesti. Ea e menită să dea posibilitate sufletului copleșit de greutate să se reabiliteze în fața

lui Dumnezeu și a conștiinței sale. Nerecuhoștatea acestei realități ar fi tot una cu negarea însăși a svârcolirilor pe care ni-e dat să le trăim, dacă eventual ne-am abătut dela drumul drept al moralei creștine. Căci nici una din tainele Bisericii nu are atâta putere de a răscoli și de a îndrepta sufletul credinciosului ca și această taină. Preotul duhovic, care-și înțelege datoria și știe să se folosească de acest mijloc dumnezeesc, e imposibil să nu facă din credincioșii săi oameni docili și supuși, călăuzindu-i astfel pe un ogaș sfânt, dictat de interesele permanente ale Bisericii.

Că pocăinței i se zice uneori și spovedanie sau mărturisire, nu se face nicio greșală. Fondul acelaș rămâne. Credinciosul conștient își cunoaște starea lui sufletească și din momentul în care conștiința îi ține mereu trează realitatea păcatului săvârșit nu are altă cale de urmat decât aceea a desvelirii lui. Și în aceasta stă adevărata pocăință. Omul să simtă în cele din lăuntru ale sale toată răutatea și greutatea păcatului și în același timp să-și dea seama că prin păcat s'a vătămat sfințenia divină. Și după cum cu fiecare zi ne apropiem tot mai mult de momentul când vom fi chemați să dăm socoteală în fața Celui ce ne-a zidit, la fel, cu fiecare zi nouă, creștinul e bine să se nizuiască să devină mai înțelegător și mai generos față de toată lumea. Pocăința adevărată aduce după sine o înobilare a vieții, o înobilare care în cele din urmă se confundă cu sfințenia, cu dumnezeirea însăși. E tocmai ceea ce așa de frumos subliniază Marele Apostol Pavel, când zice: „Nu mai trăesc eu, ci Hristos trăește în mine“ (Gal. 2, 20).

Adevărata pocăință a germinat viața. Oamenii mari ai Bisericii au fost rodul aceste taine. Prin scrutarea deasă a conștiinței și-au dat seama de abisul

în care erau înainte de a judeca lucrurile prin prisma Evangheliei mântuitoare și de liniștea și ușurătatea la care au ajuns după ce și-au călit sufletul în jeraticul sfânt al adevărului binecuvântat. Sfințindu-se pe sine, au sfințit lumea, coborând pe pământ pace și între oameni bunăînvoire.

Cu toată distanța de timp care se interpune între veacul sfinților și vremile de azi, lucrarea lor ziditoare de suflet e vie și azi, și un Ioan Gură de Aur, de pildă, umple de bună mireasmă atmosfera celor ce îi pomenesc numele și-i răsfoesc strădania cu același iz de sfințenie ca și atunci când își purta pașii printre noi. De aceea Biserica susține cu toată tăria că pocăința adevărată e numai în Hristos și în Biserica Sa. Credincioșii zilelor noastre se cuvine să fie lămurii cât mai bine în această direcție. Pentruca mulți umblă azi în calea „pocăinței“, dar mulți dintre ei — vorba Sf. Apostol Pavel — „umblă ca niște vrășmași ai Crucii lui Hristos“ (Filip 3, 18). Și în cazul acesta unde este adevărata pocăință? Sf. Pavel spune în continuarea epistoliei că „sfârșitul acestora este pierzarea“.

Cum s'a mai amintit, credincioșii e bine să fie lămurii, să știe face deosebirea între pocăință, ca taină de îndreptare și de sfințire și între unii preținși ispititori ai Bibliei ce-și zic pe nedrept „pocăiți“. Căci pocăința adevărată nu admite hula față de nimeni și nici numele rău față de anumite orânduiri sfinte pe care Biserica noastră le are dela zămislirea ei. Omul cu adevărat pocăit nu vede nimic rău și nici nu-și face un scop al vieții din terfelirea serviciilor divine, ci își vede de rostul lui, căutând să însenineze lumea prin bine și dreptate desinteresată. Dar să-ți zici pocăit și în același timp să nu scapi niciun prilej de a batjocori preoțimea și Biserica, de a împroșca cu noroi pe Prea Curata Fecioară Maria și a huli Crucea cum îți vine la gură, numai pocăit nu te poți numi.

„Nu tot cel ce-mi zice: Doamne, Doamne, va intra întru împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui meu, care este în ceruri“.

Matei 7, 21.

Poți să fii adventist sau baptist, milenist sau pentecostalist, dar în nici un caz pocăit. Poți să fii orice vrei, dar pe drumul sfânt al regăsirii lui Hristos în nici un caz nu. Mântuitorul Hristos nu „s'a împărțit“ și nici nu poate să aibă atâtea fețe câte pretind acești propovăduitori de lume nouă.

Ce a fost sfânt acum aproape două mii de ani, sfânt este și astăzi. Ori își poate cineva închipui că Mântuitorul Hristos a lăsat lumea în întunec atâta amar de vreme, ca să aducă lumină numai acum când au luat bățul apostoliei acești preținși misionari? Cum stăm atunci cu promisiunea făcută ucenicilor că Mântuitorul va fi cu ei „în toate zilele, până la sfârșitul veacului“. (Mat. 28, 20).

Poporul dela țară cade ușor în plasa unor astfel de propovăduitori, pentruca acești oameni se știu înfățișa înaintea lor cu un aer de iluminați, care pentru moment impresionează. În afară de aceasta, știu să-și acopere slăbiciunile. Nu beau și nu fumează. Fără să ocolim păcatul, uneori aceste slăbiciunile pot să fie organice și în cazul acesta noi ne dăm seama că nu pot să fie delaturate așa de ușor cum am dori. Să nu ne complacem însă în slăbiciune; de orice natură ar fi aceasta slăbiciune!

Contopirea cu Dumnezeu nu o dă numai pretinsa virtute, pe care unii și-o etalează cu fiecare prilej. Unirea cu Dumnezeu se face prin credința care lucrează mână în mână cu dragostea desinteresată față de semenul aflat în lipsă și în neputință. Și subliniem credința. Nu orice credință e mântuitoare, după cum nu orice plantă are în sine putere tămăduitoare și parfum mirositor. Abaterile dela credința cea adevărată sunt păcate cu mult mai mari decât micile greșeli pe care fiecare le putem face zilnic din cauza slăbiciunilor ce ne stăpânește firea. „Nu tot cel ce-mi zice: Doamne, Doamne, va intra întru împărăția cerurilor — zice Mântuitorul Hristos, — ci cel ce face voia Tatălui meu, care este în ce-

ruri" (Mat. 7, 21). Ori voia „Tatălui” celui din ceruri este categorică: „Tot cel ce calcă porunca și nu rămâne în învățătura lui Hristos, nu are pe Dumnezeu” (II Ioan 9). „Să-ți fie ție ca un păgân și vameș” (Mat. 8, 17).

Calea vieții în Biserica Mân-

tutorului Hristos îl dau mai în-
tâi adevărurile dogmatice și nu-
mai în rândul al doilea cele de
ordin moral. Și se pare că cei
mai mulți credincioși tocmai lu-
crul acesta ignorează. Făcând
lumină asupra acestei chestiuni,
lămurim o parte din fațada pro-
blemei sectare. Pr. AUG. FAUR

MIHAI: ARHANGHEL ȘI REGE

Mult istovita noastră fire trece azi
nepăsătoare alătura de marile sim-
firi.

Altădată, când omul număra anii
după cununile sau cuscriile împăra-
ților cu împărătese și zilele după
semnele cerului, sufletul avea vreme
pogan de adastat la vorbă cu cerul.

Pe atunci „semnele și minunile”
erau văzute, fiindcă în afară de pă-
mânt omul căta cu ochii și la cer.

Pe acea vreme proroci, sfinți și
arhangheli aprindeau mai des can-
dele de lumină în unele suflete ca să
ardă spre mântuirea lor și-a seme-
nilor.

*

Tradiția Sf. Biserici, Mântuitorul
însuși vorbește despre puterile cerești,
despre cetele sfinților, ale îngerilor
și-i pomenește cu numele pe Arhistra-
tegiu Mihai și Gavril.

Acești sutași ai cerurilor, chipuri
ideale de mântuire întru ascultare,
credință și vârtute, au fost părtașii
tuturor poruncilor divine din veac în
veci. În deosebi Mihai Arhanghelul,
cel cu chip fecerolnic asemenea veș-
nicei blândețe divine și cu aprigă
săbie de foc pentru netrebnici, a fost
cu osebire cinstit și venerat de nea-
mul nostru.

Popor de sacrificiu, în bătaia tutu-
ror vânturilor, în calea venetnicilor
nesătui, popor blajin învățat să se
mânie numai la mare și dreaptă pri-
cină, Poporul Românesc a adoptat pe
Sfântul între Sfinți Arhistrategul
Mihai, păzitorul raiului, păzitor da-
tinilor, gliei și destinului său.

Ca și Sfântul Ion, înfiat cu nea-
mul nostru, Mihai Arhanghelul este
chip ideal de voevod pământean și
așisderea Sfânt înger; neamului no-

stru, fiindu-i spre deosebire de alte
neamuri, păzitor, scut de apărare și
nesfârșit drag.

Am putea spune că între sufletul
țăranului călugăr, țăranului munci-
tor, țăranului popă, țăranului Vlă-
dică, țăranului rege, — fiindcă toți
suntem țărani travestiți, în scări de
domnie sau umilință — între sufle-
tul neamului țăran și între majesta-
tea veșnică a Arhistrategului Mihai
este înrudire, care, în timp s'a ma-
nifestat și după legile rudeniei ome-
nești — ajutându-ne la vreme de
bejenie — și după marile legi ale
cerului — mântuindu-ne ca neam și
ca fii a lui Dumnezeu.

Între Sfântul Arhanghel și noi
este o stare de înrudire. Noi toți
suntem frații lui, suntem uneltele
lui ca neam și ca ostași ai mân-
tuirii, suntem și vom fi ai Lui și
numai ai Lui în veac.

Am vrea ca cerul și neamurile să
audă aceasta și înnodând prezentul,
peste anii de negură, să zidim în su-

flete și 'n pământul nostru cetatea
Arhanghelului Mihai, unde legea ce-
rului să afle sălaș și ochiul lui Dum-
nezeu plăcută odihnă.

Și pentru că Arhanghelul cu săbie
de foc și privire de mântuitor ne-a
rânduit Rege pământesc cu chip și
nume asemenea sie, ziua pomenirii
lui în Bisericele inimilor noastre, în-
doită sărbătoare află, alăturând la
praznicul creștin, praznicul celuilalt
strateg lumesc Mihai I Regele Ro-
mânilor.

Mihai, Regele mântuirii noastre ca
neam este prin destin și faptă sutaș
de preș și pe înălțimea numelui cel
poartă.

Chip aripat și săbie de foc la por-
țile neamului, ca și cel dintâiu pă-
zește, din porunca sufletelor noastre
credincioase și îndatorate Lui, istoria
noastră de rumâni și creștini.

Rege peste țărani cu sumane și
opinci rupte, dar cu suflete albe de
pustnici, Regele țăran este în simpli-
tatea lui majestos și vrednic ca și
poporul său.

Regele muncii pentru mântuirea
foamei și biruința inimii, Mihai I
rămâne legat de pământul și neamul
acesta prin legământul ceresc și prin
marea lui dragoste.

Și în această îndoită simțire și faptă,
Neamul Românesc sărbătorește la
praznicul Sf. Arhanghel, ziua nă-
dejdi și semnul mântuirii lui peste
veacuri.

„RENAȘTEREA”.

CU CREDINȚĂ ADÂNCITĂ

Nu odată am afirmat că nu au
dreptate cei ce se bocesc constatând
că credința ar fi slăbit în sufletul
poporului și că bisericile ar fi goale.
Adevărul e că cei ce se bocesc pe
această arde în deobște ei nu merge
la biserică; de aceea nici nu poate
vedea mulțimea credincioșilor adu-
nați la rugă cucernică în casa Dom-
nului.

Asta este și constatarea pe care
o face redactorul unui mare coti-
dan din capitală scriind, de curând,
unele ca acestea:

Vremea războiului, vremea ma-
rilor noastre încercări, a adus o mare
și puternică mărturie a adâncimii
pe care credința o are în sufletul
poporului.

Credincioși dar nu bigați, respec-
tuoși cu tradițiile dar nu excesivi în
manifestările lor formale, românii
și-au păstrat și și-au apărat credința
fără a avea ostentația ei.

Vremea marilor încercări i-a re-
adus însă în Biserică.

În anii războiului altarele și icoa-
nele au regăsit pe cei cari își caută

numai în fața lor reculegere și nă-
dejdea.

Bărbați și femei, tineri și bătrâni,
și-au găsit în strămoșeasca lor cre-
dință și în rugăciune întărirea și pu-
terea de a trece peste tot ce se a-
bătuse asupra lor.

Sfârșitul războiului, care adesea —
și în multe țări de mare tradiție re-
ligioasă — a atras o relaxare a mo-
ravurilor și o explozie a instinctelor
primare în țara noastră, n'a făcut
decât să adâncească sentimentul reli-
gios, decât să sporească reculegerea.

Ca ieri, și mai mult încă decât
ieri, bisericile sunt pline de credin-
cioși.

Sunt pline mai ales de bărbați.

Ca ieri și mai mult decât ieri,
marile răsturnări de valori ce se in-
cearcă, indeamnă pe om să-și caute
în adâncul sufletului său și în cre-
dință mângăierea și îndreptarul.

În fața măcinătoarelor griji coti-
diane, oamenii își caută mângăierea
și nădejdea în permanența de peste
veacuri a credinței.

Imaginația bărbatului în puterea
vârstei, imaginea luptătorului cu
fruntea plecată în fața altarului, este
doveditoare de temelnice nădejdi.

Un popor care în suferință nu-și
pierde credința, ci care dimpotrivă
se adâncește în ea, nu are de ce
se teme.

Un popor care crede și care are
respectul permanentelor valori ale
spiritului, nu poate fi ingenunchiat.

Comunicat

Calendarul Eparhiei noastre
pe anul 1947 se află sub tipar
și va fi gata pe la sfârșitul
lunii Noemvrie a. c.

Cucernicii Preoți ne vor co-
munica de urgență numărul de
exemplare trebuitor în fiecare pa-
rohie.

Comunicarea se va face direct
Consiliului Eparhial din Cluj,
Piața Malinovski 18.

Ca și în trecut, distribuitorii
vor primi rabatul cuvenit.

Cluj, 23 Oct. 1946.

Consiliul Eparhial.

FOILETON

Biserica și Școala

Legăturile preotului cu învățătorul

După învățătura bisericii creștine ortodoxe,
precum cunoaștem, preoția face parte din numă-
rul celor șapte taine sau mistere ale bisericii și a
fost instituită de însuși Domnul și Mântuitorul
nostru Iisus Hristos pentru a se continua în
omenire sacerdoțiul Său, mai întâi prin apostoli
și de aci prin urmașii lor. Scopul acesteia este
a) de a săvârși cele sfinte; b) de a învăța pe oa-
meni; și c) de a conduce poporul și a-l admî-
nistra spiritualmente pentru viața de veci.

Mistunea preotului este o mistune divină,
și nu se poate compara cu funcțiunea sau cu ser-
viciul unui funcționar sau a unui slujbaş oarecare
din vre-o administrație publică. Aceasta, în trea-
cât vorbind, este responsabil de acțiunile sale nu
mai înaintea oamenilor, pe câtă vreme preotul
este responsabil nu atât înaintea oamenilor, cât

mai mult înaintea lui Dumnezeu. Preoția este acel
fluviu misterios, care își are izvorul său în sânul
Dumnezeului și prin mijlocul cărui să varsă
asupra oamenilor toate darurile lui Dumnezeu.
Ea este aidoma scării lui Iacob, pe care se sue
și se pogoară Preoții spre a duce la picioarele
lui Dumnezeu rugăciunile oamenilor, și de a
le vesti voința lui Dumnezeu.

Noi preoții, avem deci datoria ca să cu-
noaștem bine ce este această sf. taină, pe care
am primit-o prin voința lui Dumnezeu și cunos-
cându-o să-i urmăm calea și harul. Despre aceasta
zice sf. Ignatie Teoforul, în epistola sa către Smir-
neni, „este demnitatea cea mai înaltă dintre
toate celelalte demnități (prednicit) create”.
„Este demnitatea înfrînă”, (sf. Eftrem Strianul).
Preotul, zice sf. Ioan Chrisostom, „este mai înalt
de cât înălțimele cerurilor; el nu este inferior
decât lui Dumnezeu”. („O sacerdos! solo Deo
et Creatore tuo inferior es.”) „Preotul este un
om divin”, (Dionisie Areopagitul). „Preotul este
lumina lumii, zice Mântuitorul nostru. Soarele
pe orizont n'are atâtă strălucire cum are preo-

ția în biserică și în religiunea creștină”.

În adevăr înaintea unui preot care este un
preot adevărat încărcat cu virtuți și fapte de
credință, înaintea unui preot, care duce o viață
îmbunătățită, care este model viu de lucrare în
via Domnului, se prosternă tot omul și cu atât
mai mult, când el însuși s'a încredințat că preo-
tul este un adevărat om a lui Dumnezeu, care
trăiește pe pământ, săvârșind lucruri cerești.

Iată dar ce este preotul, și ce însemnătate
are pe pământ. Aceasta din punct de vedere ge-
neral. Acest rol bine determinat în cercul paro-
hiei sale depinde de chipul cum știe să-și facă
datoria mai bine. De împlinirea acestui rol de-
pinde soarta parohiei sale, și înrăurește înaintea
poporenilor săi sub toate raporturile: religios,
moral, economic, cultural, casnic, social, fami-
liar etc...

Preotul trimis într-o comună spre a o păș-
tori, trebuie să știe că o nouă viață socială se des-
chide pentru dânsul. Aici în noua sa casă, în pa-
rohia, care i s'a dat spre conducere morală, în-
tâlnește noi elemente, cu care trebuie să-și dea

Despre misionarismul actual

E justificat un asemenea titlu sau nu, se vor întreba unii. Și ce s'ar putea spune sub el? Aici noi vom privi numai misionarismul intern, adică acea sforțare a Bisericii de a regenera viața religioasă-morală a credincioșilor săi cât și ai aduce la matcă pe fiii rătăciți. Desigur că problemele misionarismului actual sunt mult mai grele decât cele de câțiva ani în urmă. Libertatea nemărginită de propagandă ce o au azi sectele, a căror număr a crescut, apoi liber-cugetarea, scepticismul și necredința își fac loc cu pași repezi în structura cugetării masselor de cetățeni. Apoi de acolo relesă toate acuzațiile împotriva creștinismului cum că e searbăd, că nu-și justifică existența, că alte curente îl vor lua locul și câte altele.

Chiar și acei ce privesc cu simpatie azi creștinismul nostru ortodox și aceea vor să vadă în el o credință dinamică ce să străbată toate straturile sociale și să contribuie pentru realizarea păcii și dreptății. Nu se mai mulțumește lumea numai cu elanul mistic ce-l capătă omul la rugăciune, ci vrea un realism creștin, vrea ca preceptele evanghelice cât mai mult posibil să fie aplicate în viață. Nu e destul un simulacru de virtute individuală ce peste o zi poate dispărea, ci e nevoie de caractere virtuozitate desbrăcate de prejudecățile de clasă sau situații, ce acționând în masele largi să le exalteze, pentru ca virtutea să devină ceva general, un directiv a colectivității.

Trebuie lăsate rezervele cu care Biserica trata în trecut unele chestiuni sociale și cuvântul ei trebuie spus sus și tare. Nu e timpul să umblăm cu echivocuri, atunci când se pune problema existenței credinței.

Bat al ușă diferite teorii ce proclamă că ele cu succes vor putea tămădui ranele obștești pe cari creștinismul tradițional nu le poate lecu, și găsesc elemente ce ar înlocui creștinismul în toate sferile vieții. O fi trainice ele sau nu, vor putea

fructifica viața socială, e altceva, însă tendința de înlocuire se manifestă tot mai mult. Care e situația noastră? Să practicăm un misionarism tradițional de inutile discuții cu sectarii, sau să pornim la lucru în masele ce ne-au rămas credincioase și să le entuziasmăm pentru practica carea atât a cultului cât și a virtuților morale creștine. Și atunci sectele se vor topi ca ceara la fața focului, căci acești rătăciți rămân în inconștientul lor tot ortodocși și nu mai orgolul lor de a fi virtuozii îi separă de noi. Prin practica vieții creștine în mod intens vor dispărea căci nivelul maselor credincioase va fi ridicat.

Vremea noastră este vremea de tranziție a cărei clipe sunt mai scumpe ca ani de viață patriarhală, fiindcă azi se plămădesc noi așezări obștești și să verifică ce ar putea fi bun din trecut și ce nu. Ceasuri istorice de grea răspundere pentru noi cei de azi și de munca și lucrarea noastră depinde viitorul credinței. A sta numai pe lauri trecutului și a privi lenș cu incredere în viitor fără a-ți da seamă de cerințele timpului, fără a desvolta un dinamism religios constructiv este un sacrilegiu.

Misionarismul actual trebuie să fie o predică vie cu cuvântul și cu viața, exaltare mistică și în același timp entuziasm de construcție etică socială, ce ne-ar aduce atât mântuirea sufletului cât și dreptate și pace aci pe pământ. Pr. AL. SVETLOV

CRUCEA

Adevărații creștini iubitori de Hristos o cințesc cu sărutare și închinăciuni.

Această frumoasă datină creștinească și orânduire bisericăască se păstrează cu sfinte și se practică la Români de aproape două mii de ani.

Reimprospătarea aducerii aminte a patimilor fără seamăn ale dumnezeescului Răscumpărător, prin cinsti-

rea și închinarea Sf. Crucii, este și un indemn la fapte mărețe spre cumea creștineștilor virtuți.

Semnul văzut al jertfei supreme este, a fost și va fi: *Crucea*. Acest semn este și chezașa neclintită a biruinței asupra răului din lume.

Cinstind și sărutând crucea, cu credință și adâncă credință, pare că simțim cum se strecoară în sufletul nostru sămburele învățăturilor Evanghelice de dumnezească chemare:

„Cel care vrea să vină după Mine, să se lapede de sine, să-și ia crucea și să-mi urmeze Mie“.

Frate dragă, să știi că, de ai în sufletul tău un colțisor bine pregătit

pentru acest sămbure, acolo ea va încolți și-ți va aduce rod, mângăiere și mulțumire. V. CR.

Colecta pentru liceul ort. „Doamna Stanca“ din Cluj.

Colecta întreprinsă de elevii liceului „Mitropolit Simion Ștefan“ Lei 1,734.840.

Colecta întreprinsă de elevele liceului „Doamna Stanca“ Lei 2,154.840.
Total: Lei 3,889.680.

Din cauza unor împrejurări tehnice numărul viitor al „Renașterii“ va apare la data de 24 Noembrie l. c.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 6745/1946.

Ordin Circular

către oficiile protopopești și parohiale din Eparhia Ortodoxă Română a Vadului, Feleacului și Clujului

Congresul Național Bisericesc în ședința sa dela 17 Octomvrie 1935 a votat un regulament general, referitor la complectarea, alegerea și constituirea organelor reprezentative și executive din parohii, protopopiate și eparhii.

Regulamentul a apărut cu Decretul Regal Nr. 2994 din 27 August 1937 în Monitorul Oficial Nr. 213 din 15 Septemvrie 1937.

După toate probabilitățile se vor ordona alegeri nouă pentru constituirea tuturor organelor bisericăști în viitorul apropiat și aceste alegeri se fac pe baza listelor parohiale.

Lista parohială după acest regulament (Art. 3) nu se mai compune în luna Ianuarie a fiecărui an ci în cursul lunii Noemvrie a anului anterior, adică până în 30 Noemvrie.

Iată ce dispune regulamentul referitor la pregătirea listei parohiale:

Art. 3. Numărul membrilor Adunării Parohiale se stabilește în fiecare an, trecându-se într-o listă oficială numită lista membrilor Adunării Parohiale (formular tip. Nr. 1).

Preotul paroh este obligat să întocmească această listă până la 30 Noemvrie al fiecărui an, trecând în fruntea ei sub lit. a) preoții, diaconii și cântăreții bisericii și apoi sub lit.

b) în ordine alfabetică pe foți bărbații majori, cari îndeplinesc condițiile dela art. 2 al. 1, arătându-se numele, pronumele, starea civilă, etatea, ocupația și locuința (Strada și numărul casei).

Dacă sunt în parohie și biserici filiale, atunci pentru fiecare filială în parte se alcătuește lista conform normelor de mai sus.

După ce s'au înscris în listă toți acei cari au drept, ea se semnează de preotul paroh, punând data, când a încheiat-o și pecetea parohiei.

Art. 4. Lista astfel întocmită se citește de către preotul paroh în biserică într-o Duminică sau zi de sărbătoare, după Sf. Liturghie, în cursul lunii Decemvrie și se afișează apoi la ușa bisericii parohiale ori la ușa oficiului parohial, unde stă timp de 14 zile libere. În acest timp toți cei interesați o pot citi și face reclamații, anunțându-le oficiului parohial. La bisericile filiale, dacă sunt, se afișează numai o înștiințare scrisă, prin care se vestește afișarea listelor în parohie.

Art. 5. După expirarea termenului de 14 zile preotul paroh convoacă Consiliul parohial și prezintă lista împreună cu toate observările și reclamațiile primite, iar Consiliul parohial, revizuiind lista, adaugă pe cei omiși sau șterge din ea pe cei cari nu îndeplinesc condițiile cerute de art. 2 al. 1 din prezentul Regulament.

Despre revizuirea și întocmirea definitivă a listei Consiliul Parohial va încheia un sumar formular tip. Nr. 2)

mâna într-o ajută pentru realizarea scopului ce urmărește și pentru care este trimis. De cum pășește în parohie trebuie să facă cunoștință mai întâi cu dascălul școlii, cu primarul comunei, cu notarul, cu toți intelectualii comunei, cu episcopii ce-i are la parohie, cu autoritățile publice ale județului, Medicul plăsei, Inspector școlar, Preotor, cu comandantul jandărmeriei etc...

Dintre aceste cunoștințe aceea, care ne interesează mai mult este cea cu *Învățătorul școlii*, intrucât și învățătorul, ca și preotul, sunt doi misionari ai luminării poporului și rolul lor se mărginește întru instruirea și educația poporului, atât pe terenul religios și moral, cât și pe cel social, economic și cultural. Intre preot și învățător: prin chiar firea misiunii și rolului ce-l au fiecare, este o legătură indisolubilă, același, care este între biserică și școală.

Biserica este instituțiunea, care are de scop moralitatea și fericirea poporului. Școala pune în mână omului lumina cu care să poată îndepărta întunericul neștiinței și să nu mai umble pe dăbuite

în tot ceea ce face. Ea primește pe copil de atunci, de când judecata începe să apară în sufletul său, și după ce-l formează îl lasă pe seama bisericii, care toată viața se interesează de el, instruindu-l asupra modului, cum să trăiască pe pământ, și cum să întrebuințeze viața spre a se face părtaș al fericirii veșnice. Iată rolul școlii și al bisericii. Iată rolul dascălului și al preotului. Urmărind un scop comun, și în același timp aflându-se în contact nedespărțit, între preot și învățător trebuie să fie o armonie perfectă, un acord perfect, și uniți în gânduri și în simțăminte, ca și în fapte, să-și dea mâna în toate împrejurările și să se ajute unul pe altul spre a ridica starea morală, materială și intelectuală a sateanului nostru.

Două mari candelă ard veșnic în sat și ar trebui să ardă, așa fel ca tot satul să fie luminat: biserică și școală.

Dacă anchetăm însă în multe locuri conduita unuia și a altuia, dacă observăm activitatea preotului și a învățătorului, vom afla, spre marea noastră mâhnire, că între preot și învățător nu

este totdeauna armonie, nu este împreună-lucrare. Vom vedea, fără să părtinim pe cineva, că sunt unii preoți, ca și unii învățători, cari nu sunt uniți, nu sunt insuflești de duhul iubirii evanghelice, ci întrețin în relațiunile lor sociale duhul neînțelegerii, al urei, al vrăjmașiei, care duce la nepăsare și în loc să ajute, unii ca aceștia, la propășirea satului, din contra îl dau înapoi.

Legătura dintre biserică și școală cere ca învățătorul să se afile în biserică, dar și preotul în școală. Prezența preotului în școală și însărcinarea lui cu predarea învățământului religios, ar ridica și mai mult valoarea preotului și ar face ca învățătorul să privească în preot pe tovarășul său de muncă, pe cel mai bun ajutor și prieten al său, pentru instruirea, moralizarea și educația fizică, morală, intelectuală a sateanului, care cu cât este mai religios, va deveni mai moral, mai cu frică în Dumnezeu mai cinstit și mai patriot.

Preot VIRGIL PĂSLARU
Buninginea - Abrud.

semnat de preotul-paroh și membrii Consiliului, în care se va menționa îndeplinirea procedurii de mai sus, privitor la întocmirea, cetirea și afișarea listei în timp de 14 zile, apoi se va arăta numărul total al parohienilor înscrși în ea. Sumarul se va păstra în arhiva parohială.

Art. 6. După ce lista se va întocmi definitiv de către Consiliul parohial, preotul va transcrie în două exemplare, pe care le va certifica și le va înainta în timp de 3 zile protopopului respective, care le va viza și va restitui apoi un exemplar parohiei în termen de 5 zile.

Această listă este definitivă și va servi pentru toate alegerile parohiale, protopopești și eparhiale în cursul unui an. Ea se păstrează în arhiva parohiei, iar pentru orice trebuință se pot extrage copii certificate de preotul-paroh.

Protopopul la rândul lui este obligat, să păstreze cu cea mai mare îngrijire listele oprite.

Preoții-parohi sunt obligați, a face să se îndeplinească negreșit până la 31 Decembrie toate formalitățile pentru afișarea, revizuirea și înaintarea la protopopie a listelor întocmite.

Art. 7. Cei nedreptățiți pot face contestație împotriva listelor parohiale electorale. Aceste contestații se adresează în scris protopopului și se fac în termen de zece zile de la înaintarea de către parohie a listelor electorale către protopopie, sau cel mai târziu până la 31 Decembrie. Contestațiile trebuiesc bine motivate.

Protopopul, examinând contestațiunea, hotărăște în termen de 5 zile de la primirea contestației înscrierea sau ștergerea din listele electorale a celor nedreptățiți. Hotărârea sa e definitivă.

Consiliul Eparhial poate ori când dispune înscrierea sau ștergerea din listele electorale parohiale a unui alegător, sau a mai mulți în caz când ar constata, că s'a făcut o neregulăritate.

In consecință ordonăm tuturor oficiilor parohiale să întocmească listele parohiale pentru anul 1947 cu observarea strictă a dispozițiilor din articolii de mai sus, așa fel ca listele să fie completate și vizate în mod definitiv de către Domnii Protopopi până în ziua de 31 Decembrie 1946 și să se raporteze Consiliului Eparhial aceasta de către oficiile protopopești.

In actele congresuale din 1935 se găsește Regulamentul.

Cluj, din ședința Consiliului eparhial dela 24 Octombrie 1946.

NICOLAE V. Bogdan
Episcop secretar eparhial

Nr. 6660/1946.

Comunicat

Se aduce la cunoștința preoțimii și a credincioșilor noștri că ipodiatconul Ioan D. Stancu a fost autorizat de noi să facă misionarism și colportaj în parohiile de pe teritoriul Eparhiei Clujului.

NICOLAE V. Bogdan
Episcop secretar.

Nr. 6894-1946.

ANUNȚ

In ziua de 28 Noembrie 1846, ora 10 dimineața, în biroul protopopesic ort. rom. din Turda se va vinde prin licitație publică imobilul din Turda, Str. Eminescu Nr. 17.

Cei ce doresc să ia parte la licitație vor depune vadul de 10% din prețul de strigare de 100,000.000 Lei.

Prețul întreg al imobilului se va plăti imediat după terminarea licitației.

Întocmirea actelor de vânzare-cumpărare, precum și toate taxele în legătură cu transcrierea privesc pe cumpărător.

Cluj, din ședința Consiliului eparhial dela 30 Octombrie 1946.

NICOLAE V. Bogdan
Episcop secretar eparhial

APEL

Către toți Preoții din Eparhie

Cu frățescă dragoste Vă facem rugămintea de a ne veni în ajutor pentru construirea noului biserici din parohia Sf. Nicolae din comuna Năoțu, jud. Cluj.

Sumele ce ni le veți trimite să fie expediate pe numele parohiei.

Comitetul de construcție
al Parohiei ort. din comuna Năoțu

CONCURS

Pentru întregirea postului de protopop al tractului ortodox român al Reghinului, devenit vacant prin moartea prematură a regretatului Ioan Maloș, se publică concurs cu termen de 30 zile, computele dela prima apariție în „Renașterea” organul oficial al Eparhiei ortodoxe române din Cluj.

Venitele împreunate cu acest post sunt următoarele:

1. Locuință în natură situată în orașul Reghin, având curte și grădină de zarzavat.
2. Salar dela Stat conform statutului funcționarilor publici al statului.
3. Diurna protopopească stabilită de ven. Cons. Eparhial.
4. Sesiunea parohială primită prin R. A. în suprafață de 22 jughere, din care 20 jughere arători situate în hotarul comunei Apalîna și 2 jughere cositor situate în hotarul orașului Reghin.
5. Venitele stolare din parohia centrală Reghin.
6. Taxele legale dela vizitațiile canonice.

Doritorii îndreptățiți de a ocupa acest post sunt invitați să-și înainteze în termenul deschis petițiunile înscrise cu toate documentele necesare recerute de Legile și Regulamentele în vigoare, pe adresa Venerabilului Consiliu Eparhial ortodox român din Cluj, Piața Malinovski Nr. 18 și a se prezenta în acest termen la biserica din parohia centrală Reghin spre a celebra, cuvânta și a face cunoștință cu enorfașii din această parohie.

Din ședința consiliului protopopesic ortodox român al tractului Reghin, ținută la 12 Septembrie 1946.

Pr. Ioan Sălăgean
adm. presb. președinte

Nr. 6884/1946. Aprob. A.

Cluj, din ședința Consiliului Eparhial dela 30 Octombrie 1946.

NICOLAE V. Bogdan
Episcop secretar eparhial

Nr. 394/1946.

CONCURS

Pentru întregirea postului de paroh în parohia Sălciua de Jos, protopopiatul Lupșa, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat, conform președintului.
2. Casă parohială cu supraedificătele necesare, în stare bună.
3. Sesiune parohială de 2 jug. fanaț și 1/2 jug. livadă și arători.
4. Una zi de lucru și 1/2 ddal cereale dela fiecare casă.
5. Stolele îndatnate în parohie.

Doritorii de a ocupa acest post își vor înainta cererile în termen însoțite de actele cerute de regulament și de aprobarea Prea Sfinției Sale Episcopului nostru, acestui oficiu și cu învoirea noastră se vor putea prezenta în parohie pentru a servi și a face cunoștință cu poporul.

Bata de Arșeu, la 17 Iulie 1946.

Oficiul protopopesic al tractului Lupșa în înțelegere cu Consiliul parohial din Sălciua de Jos.

Vasile Loga, protopop.

Nr. 5124/1946. Aprob. A.

Cluj, din ședința Consiliului Eparhial dela 30 August 1946.

NICOLAE V. Bogdan
Episcop secretar eparhial

Nr. 6889/1946.

CONCURS

Pentru completarea postului de om de serviciu la Consiliul Eparhial Ortodox Român din Cluj, rămas vacant prin pensionarea fostului portar și om de serviciu Nicolae Olariu, se deschide concurs cu termen de 15 zile dela prima publicare în ziarul „Renașterea”. Condițiunile pentru a putea reflecta la acest post sunt:

1. Să fie cetățean român de religie ortodoxă creștină.
2. Să fie satisfăcut serviciul militar.
3. Să nu fi fost pedepsit.
4. Să albă o purtare morală bună în trecut.
5. Să fie căsătorit.
6. Să fie apt pentru serviciu din punct de vedere sanitar.
7. Să știe scrie și citi având 4 clase primare.

Indatoririle le poate cunoaște dela referent și sunt cele ce i se impun de Consiliul Eparhial.

Retribuțiunile sunt:

1. Salar dela Stat după statut.
2. Cărtic în natură cu luminat și încălzit câtă vreme face și pe portarul și dacă va corespunde pentru acest serviciu. La caz că nu va corespunde de portar atribuțiile de sub Nr. 2 i se pot lua și rămâne numai cu atribuția de sub pct. 1 ca om de serviciu.

Cel angajat nu poate îndeplini alte funcțiuni.

Cluj, din ședința Consiliului Eparhial dela 30 Octombrie 1946.

NICOLAE V. Bogdan
Episcop secretar

Nr. 430/946 prot.

CONCURS

Pentru ocuparea postului de preot-paroh în Gura-Arșeuului de cl. I-a, tractul Turda, devenit vacant, prin

pensionarea părintelui Ioan Hopârteanu, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție în „Renașterea”.

Beneficiile legate de acest post sunt:

1. Salar dela Stat, conform președintului.
2. Locuință în natură, supraedificătele, curtea și grădina parohială.
3. Sesiune parohială de 26 jug., din cari 18 arători de bună calitate, restul fanaț și 4 drepturi de pășune.
4. Venitele stolare uzitate în parohie.

Concurenții își vor înainta, cererea de candidare, însoțită de actele necesare, având prealabilă aprobare a Prea Sfinției Sale, Venerabilului Consiliu Eparhial, în termen reglementar, iar cu aprobarea noastră se vor prezenta în parohie, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Completarea postului, se va face prin alegere.

Turda, la 27 Sept. 1946.

Aurel Gîlga
protopop.

Oficiul protopopesic ort. rom. în înțelegere cu Consiliul parohial din Gura-Arșeuului.

Nr. 6215/1946. Aprob. A.

Din ședința Consiliului eparhial dela 24 Oct. 1946.

NICOLAE Const. Hașcău
Episcop p. secretar

Nr. 6738/1946,

CONCURS

Se publică concurs pentru bursele elevilor de liceu și ajutoare ucenicilor dela meserii din fundațiunea Manovică.

Petiționarii vor înainta următoarele acte:

Elevii de liceu:

1. Dovadă dela oficiul parohial, că sunt din protopopiatul Abrud și sunt de religia ortodoxă română.
2. Dovadă dela direcțiunea liceului, în care se va arăta:
 - a) media generală obținută în anul școlar 1945/46,
 - b) că este înscris în anul școlar 1946/47 și că cercetează școala regulat,
 - c) purtarea elevului.
3. Certificat despre starea materială a părinților.

Ucenicii:

1. Dovadă dela oficiul parohial că sunt din protopopiatul Abrud și sunt de religia ortodoxă română.
2. Certificat dela patron (Camera de Muncă) că sunt angajați ca ucenici.
3. Certificat despre starea materială a părinților.

Sunt preferați descendenții fondatorului Manovică.

Cererile cu actele de mai sus se vor înainta Consiliului Eparhial ortodox român în Cluj, Piața Malinovski Nr. 18, până la 1 Decembrie 1946.

Cluj, din ședința Consiliului eparhial dela 24 Octombrie 1946.

NICOLAE V. Bogdan
Episcop secretar

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj